

rigi raia täiesete oolid kätte sanud. Et nüüd vast lootsid ennam julged ja warjat olla, astusid nemmadi esimesesse liinasse, mis peale sai nad, kulusid ühhe suurema handvergi herbergi játrele, ja kui oolid sedda kätte sanud, siis võttsid seddanou, seál pitkemal aial ommast tee reisi waewast puhhata. Tellisid ennestele kauanist rohkelt õhto sõma aega ja kaks pudelit jodawat wina. Arend, kes hopsis kõiwemast süddamest olli, kui waene Willem, sõi ja jõi priskesti. Willemil tahsisid need sutäied, mis võttis, nago kurgo sisse finni jáda, selle seestpiddise hirmo párrast, mis tedda ühtepuhko panni wárrisema. Párrast sõma aega walmistasid ennast maggamissele. Iggaúhhel olli isse wodi, mis olli uhkesti ehhitatud. Se ei olle mitte ilma et sedda asia sün nimmetakse, fest et sel wifil úfs teine tigge nou, mis Arend ennesele párrast sedda võttis, parreminne forda läks. Kui oolid mahhaheit-

nud, õhkas Willem súggawaste ja tundis esimised fahhetsemisse ioned omma footmatud süddame sees. Sellesamma tundmisse peále se olli ka, et julgust võttis, meelt ja mõttid Jumala pole ülestõsta. Ei sanud kül essi otsa muud kui neid sanno fissendada: „Oh Jummal, Jummal! olle meile furjateggiattele armolinne! Arend hakkas neid sanno valjuste naerma, ja lotis kül se läbbi omma furja süddame tunnistust lämmatada. Willemi südda sai wáhhe ommeti fergitud, nenda et hafkas súggawaste maggama. Arend wifas ennast ühhe poolt teise, ja unni ei sanud ei milgi wifil temma silmi. Võttis senni úht teist rõõwli nou ennesele. Tousis test ó aial wodist ülles, panni fermeste riided selga, läks tasase wifiga Willemi asseme pole ja risus temma taskust keiuk sedda rahha, mis selle teise jáuks piddi sama; astus treppist alla perremehhe tuppa, árratas tedda ülles ja maksis sedda árra.